

երրորդ անձ Մարիետա Պատվականի Մխիթարյանի՝ ՀՀ Երևան քաղաքի Գլինկայի փողոց 1-ին նրբանցք 1 տուն հասցեի անշարժ գույքը հրապարակային սակարկություններով վաճառելու և ստացված գումարը հետագայում սեփականության մասնակիցների միջև՝ նրանց բաժիններին համաչափ բաշխելու պահանջների մասին, թողնվել է առանց քննության:

Գործի քննությունը հակընդդեմ հայցի և վեճի առարկայի նկատմամբ ինքնուրույն պահանջ ներկայացնող երրորդ անձի հայցապահանջի մասով շարունակվել է:

Հակընդդեմ հայցվորները խնդրել են ՀՀ Երևան քաղաքի Գլինկայի փողոց 1-ին նրբանցք 1 տուն հասցեի անշարժ գույքից առանձնացնել Գայանե Մանուկյանին, Սուսաննա Ասոյանին և Սեյրան Ասոյանին սեփականության իրավունքով պատկանող բաժնեմասերը, իսկ դրա անհնարինության դեպքում վճարել ՀՀ, ք.Երևան, Գլինկայի փողոց, 1-ին նրբանցք, տուն 1 հասցեում գտնվող անշարժ գույքի Գայանե Մանուկյանի, Սուսաննա Ասոյանի և Սեյրան Ասոյանի բաժնեմասերի արժեքը, դրամական փոխհատուցում չվճարելու դեպքում ՀՀ, ք.Երևան, Գլինկայի փողոց, 1-ին նրբանցք, տուն 1 հասցեում գտնվող անշարժ գույքը վաճառել հրապարակային սակարկություններով՝ ստացված գումարը հետագայում բաշխելով սեփականության մասնակիցների միջև՝ նրանց բաժիններին համաչափ:

Վեճի առարկայի նկատմամբ ինքնուրույն պահանջ ներկայացնող երրորդ անձը խնդրել է ձեռքբերման վաղեմության հիմքով ճանաչել Սաշա Ամիրի Օհանյանի սեփականության իրավունքը ՀՀ, ք.Երևան, Գլինկայի փողոց, 1-ին նրբանցք, տուն 1 հասցեում գտնվող հողամասի և դրա վրա գտնվող բնակելի տան նկատմամբ՝ համաձայն «ԷՅ ԷՄ ԹԻ ՔՈՆՍԱԼԹԻՆԳ» ՍՊԸ-ի կողմից 25.01.2023թ. կազմված տեղագրական հանույթի:

ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 59-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ փաստերը, որոնք, օրենքի կամ նորմատիվ իրավական ակտերի համաձայն, պետք է հաստատվեն միայն որոշակի ապացույցներով, չեն կարող հաստատվել այլ ապացույցներով:

ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 60-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ գործի լուծման համար նշանակություն ունեցող փաստերի շրջանակը որոշում է դատարանը՝ գործին մասնակցող անձանց պահանջների և առարկությունների հիման վրա՝ ղեկավարվելով վիճելի իրավահարաբերության նկատմամբ կիրառելի իրավական նորմերով: Նույն հոդվածի 2-րդ մասի համաձայն՝ գործի լուծման համար նշանակություն ունեցող բոլոր փաստերը, բացառությամբ սույն օրենսգրքի 61-րդ հոդվածով նախատեսված փաստերի, ենթակա են ապացուցման:

ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 62-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ գործին մասնակցող յուրաքանչյուր անձ պարտավոր է ապացուցել իր պահանջների և առարկությունների հիմքում դրված ու գործի լուծման համար նշանակություն ունեցող փաստերը, եթե այլ բան նախատեսված չէ սույն օրենսգրքով կամ այլ օրենքներով: Նույն հոդվածի 2-րդ մասի համաձայն՝ գործին մասնակցող անձի պահանջների և առարկությունների հիմքում դրված փաստը ժխտող անձի վրա չի կարող դրվել այդ փաստի բացակայությունն ապացուցելու պարտականություն, բացառությամբ սույն օրենսգրքի 76-րդ հոդվածի 3-րդ մասով նախատեսված դեպքերի: Նույն հոդվածի 3-րդ մասի համաձայն՝ պարտավորության բովանդակությունը կազմող գործողությունը կատարված լինելու փաստն ապացուցելու պարտականությունը կրում է պարտապանը: Պարտավորությունը ոչ պատշաճ կատարված լինելու փաստը պետք է ապացուցի այդ փաստը վկայակոչող գործին մասնակցող անձը: Նույն հոդվածի 4-րդ մասի համաձայն՝ եթե գործին մասնակցող անձի վկայակոչած փաստի վերաբերյալ ապացույցն օրենքի կամ այլ իրավական ակտի ուժով գտնվում է միայն գործին մասնակցող այլ անձի մոտ, ապա վկայակոչված փաստը համարվում է հաստատված, քանի դեռ գործին մասնակցող համապատասխան անձը հակառակը չի ապացուցել: Նույն հոդվածի 5-րդ մասի համաձայն՝ գործին մասնակցող անձն իրավունք չունի ոչնչացնելու կամ թաքցնելու որևէ ապացույց կամ այլ եղանակով խոչընդոտելու դրա ձեռքբերմանը և հետագոտմանը՝ գործին մասնակցող մյուս անձանց համար անհնարին կամ դժվարին դարձնելով ապացույցներ հավաքելը և ներկայացնելը: Նման փաստերի առկայության